

Środa, 7 lipca 2010 r.

3. oprócz powyższego Komisja zajmie się:
- wytycznymi inwestycyjnymi dotyczącymi aktywów funduszu (ryzyko, płynność, zgodność z celami UE),
  - kryteriami selekcji kierownika aktywów funduszy (wewnętrznie lub za pośrednictwem prywatnej lub publicznej osoby trzeciej, takiej jak Europejski Bank Inwestycyjny),
  - możliwością składek kwalifikujących się do obliczenia określonych prawem wskaźników adekwatności kapitałowej,
  - środkami administracyjnymi (kary lub systemy rekompensat) dla tych transgranicznych banków systemowych, które korzystają z funduszu,
  - warunkami ewentualnego rozszerzenia zakresu funduszu, tak aby obejmował wszystkie banki systemowe nienależące do transgranicznych banków systemowych,
  - zakresem i stosownością ustanowienia sieci funduszy krajowych dla wszystkich instytucji nieuczestniczących w funduszu. Następnie należy ustanowić unijne ramy regulujące istniejące i przyszłe fundusze krajowe, które będą funkcjonowały przy pomocy jednolitych i obowiązkowych zasad.

Zalecenie nr 4 dotyczące jednostki awaryjno-naprawczej

Parlament Europejski uważa, że akt prawny, który należy przyjąć, powinien regulować, co następuje:

zostanie utworzona niezależna jednostka awaryjno-naprawcza w celu kierowania procedurami dotyczącymi postępowania naprawczego i niewypłacalności dla transgranicznych banków systemowych. Jednostka ta będzie:

- działać w ramach ścisłych granic określonych ramami prawnymi oraz kompetencjami EBA,
- źródłem wiedzy fachowej w dziedzinie prawa i finansów ze specjalizacją w restrukturyzacji banków, reformach i likwidacji,
- ściśle współpracować z władzami krajowymi w zakresie wdrażania, pomocy technicznej oraz użyczenia personelu,
- proponować wypłaty z funduszu,
- w przypadku zaistnienia sytuacji kryzysowej w instytucji transgranicznej lub w przypadku jej likwidacji niezależni eksperci wyznaczeni przez EBA powinni przeprowadzić szczegółowe dochodzenie w sprawie, w celu zanalizowania i określenia przyczyn oraz zakresu odpowiedzialności. O wyniku rzeczonych dochodzeń należy poinformować Parlament.

Europejski Fundusz Stabilizacyjny oraz europejski mechanizm stabilizacji finansowej - przyszłe działania

P7_TA(2010)0277

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2010 r. dotyczącej europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej i europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej oraz działań na przyszłość

(2011/C 351 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 122 i 143,
- uwzględniając zakres uprawnień Eurogrupy z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej,

Środa, 7 lipca 2010 r.

- uwzględniając decyzję 16 państw członkowskich obszaru euro z 7 czerwca 2010 r.,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie wzmocnienia koordynacji polityki gospodarczej (COM(2010)0250),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiające europejski mechanizm stabilizacji finansowej,
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich,
  - uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów strefy euro z dnia 7 maja 2010 r.,
  - uwzględniając wnioski Rady Europejskiej z dni 9-10 maja 2010 r.,
  - uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów strefy euro z dnia 25 marca 2010 r.,
  - uwzględniając wnioski Rady Europejskiej z dni 25-26 marca 2010 r.,
  - uwzględniając oświadczenie państw członkowskich strefy euro z dnia 11 kwietnia 2010 r. w sprawie udzielenia wsparcia Grecji przez państwa członkowskie strefy euro,
  - uwzględniając pytanie z dnia 24 czerwca 2010 r. do Komisji w sprawie europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej i europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej oraz działań na przyszłość (O-0095/2010 – B7-0318/2010),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że autorzy traktatu z Maastricht nie przewidzieli możliwości kryzysu związanego z długiem publicznym w strefie euro,
- B. mając na uwadze, że spready obligacji państwowych wyemitowanych przez państwa członkowskie strefy euro rosły szybciej jesienią 2009 r.,
- C. mając na uwadze, że wiosną 2010 r. sytuacja niektórych państw członkowskich na rynku długu publicznego znacznie się pogorszyła i osiągnęła stan krytyczny w maju 2010 r.,
- D. mając na uwadze, że na rynku długu publicznego nastąpiły zmiany, które wymagają lepszego zrozumienia,
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 407/2010 z 11 maja 2010 r. pomoc finansowa ze strony Unii Europejskiej ograniczać się będzie do marginesu dostępnego w ramach pułapu zasobów własnych dla środków na płatności; mając również na uwadze, że art. 3 ust. 5 stanowi, iż Komisja i państwo członkowskie będące beneficjentem zawierają protokół ustaleń wyszczególniający ogólne warunki dotyczące polityki gospodarczej związane z pomocą finansową ze strony Unii, które Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie,
- F. mając na uwadze, że dnia 7 czerwca 2010 r. państwa członkowskie strefy euro – zgodnie z wnioskami Rady ECOFIN z dni 9-10 maja 2010 r. – stworzyły europejski instrument stabilizacji finansowej (EFSF) w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (*société anonyme*) na mocy prawa luksemburskiego, na emisje z którego państwa członkowskie strefy euro wnoszą proporcjonalne gwarancje do całkowitej kwoty 440 mld euro,

Środa, 7 lipca 2010 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte niedawno na szczeblu krajowym oraz UE mające na celu zapewnienie stabilności euro; ubolewa nad faktem, że decydenci europejscy nie podjęli zdecydowanych działań wcześniej, mimo pogłębiającego się kryzysu finansowego;
2. podkreśla jednak, że działania te mają wyłącznie charakter tymczasowy i że konieczne będą rzeczywiste postępy w dziedzinie polityki fiskalnej i strukturalnej w poszczególnych państwach członkowskich, jeżeli chodzi o stworzenie nowych, silniejszych ram zarządzania gospodarką, których celem będzie zapobieganie występowaniu podobnych kryzysów w przyszłości, a także rozszerzenie potencjału wzrostu i trwałe przywrócenie równowagi makroekonomicznej w UE;
3. jest zdania, że rozwiązaniem bieżącego kryzysu nie może na dłuższą metę być dalsze zadłużanie się już wysoko zadłużonych krajów;
4. jest zdania, że wszystkie państwa członkowskie, a w szczególności państwa będące częścią unii gospodarczej i walutowej (UGW), powinny w procesie opracowywania polityki gospodarczej uwzględniać zarówno krajowe skutki tej polityki, jak i jej wpływ na Unię Europejską, a szczególnie na państwa członkowskie UGW, uważa, że polityka gospodarcza to kwestia będąca przedmiotem wspólnego zainteresowania i powinna być ona koordynowana w Radzie zgodnie z procedurami przewidzianymi w traktacie;
5. jest zdania, że niezależnie od rozporządzenia Rady nr (UE) 407/2010 z 11 maja 2010 r. oraz (WE) nr 332/2002 z 18 lutego 2002, zasady dotyczące spółek specjalnego przeznaczenia powinny przewidywać możliwość przystąpienia do nich krajów nienależących do strefy euro;
6. zwraca uwagę na komunikat Komisji COM(2010)0250 w sprawie zacieśniania koordynacji polityki gospodarczej będący ważnym głosem przyczyniającym się do sprawniejszej koordynacji polityki gospodarczej w UE; uważa, że wnioski prawodawcze dotyczące wzmocnionego nadzoru gospodarczego powinny zawierać nowe akty prawa wtórnego w oparciu o art. 121 ust. 6 traktatu; twierdzi, że za pomocą nowo tworzonych ram nadzoru powinno się dążyć do osiągnięcia trwałych finansów publicznych i wzrostu gospodarczego, konkurencyjności, spójności społecznej oraz większej równowagi handlowej;
7. jest zdania, że w procesie tworzenia unijnych instrumentów i procedur należy brać pod uwagę odnośne role instytucji europejskich, w tym uprawnienia Parlamentu w dziedzinie prawodawstwa i budżetu, a także niezależną rolę EBC jeżeli chodzi o decyzje dotyczące polityki walutowej;
8. zwraca się do Komisji z wnioskiem o przedstawienie oceny wpływu europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej przede wszystkim na budżet UE, a także inne instrumenty finansowe UE oraz pożyczki udzielane przez EBI;
9. zwraca się do Komisji z wnioskiem o przedstawienie oceny wpływu europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej, szczególnie na funkcjonowanie rynku obligacji euro oraz ich spreadów; zwraca się ponadto do Komisji o dokonanie oceny zasadności oraz odpowiedzialności procedury decyzyjnej dotyczącej takiej spółki specjalnego przeznaczenia w celu znalezienia długoterminowego rozwiązania;
10. domaga się bardziej szczegółowych informacji na temat koordynacji działań pomiędzy EFSF oraz MFW, w tym informacji, czy rozdział środków finansowych pomiędzy fundusze będzie odbywał się równoległe przy zachowaniu stosunku 2:1; czy stopa procentowa będzie w jakikolwiek sposób koordynowana ze stopą MFW, zakładając że będzie ona stała zgodnie ze standardowymi praktykami; jaka będzie przewidywana stopa procentowa powyżej niemieckich bunds i czy jest prawdopodobne, że będzie ona wynosić ok. 1 %; zapytuje, czy pożyczki MFW i EFSF będą udzielane na tych samych zasadach, jako że to gwarantowałyby EFSF automatyczne niewłączenie w jakąkolwiek restrukturyzację obligacji pożyczkobiorców – w przeciwnym wypadku EFSF byłby narażony na pierwszą stratę;

Środa, 7 lipca 2010 r.

11. zapytuje, czy przewidziano jakiegokolwiek środki zapewniające równe traktowanie; zwraca w związku z tym uwagę, że przykładowo stopa procentowa dla EFSF wydaje się być inna, niż w pakiecie zaproponowanym Grecji, ponieważ pożyczkobiorcy EFSF zapłacą spółce specjalnego przeznaczenia całościowe koszty netto za zdobywanie funduszy; pragnie ponadto dowiedzieć się, w jaki sposób można zagwarantować sprawiedliwe traktowanie członków spoza UGW, jeżeli EFSF zaczyna działać jedynie po całkowitym wykorzystaniu instrumentu w wysokości 60 mld euro;
12. zauważa, że dług publiczny w strefie euro niekoniecznie posiada zerową wartość ryzyka nominalnego zgodnie z założeniami dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych oraz że bieżące wydarzenia podwyższyły ryzyko kredytowe państwowych obligacji długoterminowych wyemitowanych przez państwa członkowskie; jest zdania, że Europejski Organ Bankowy oraz europejska rada ds. ryzyka systemowego powinny zająć się tym problemem;
13. zauważa, że dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych przewiduje zerową wagę ryzyka dla obligacji rządowych;
14. zwraca się do EBC o szczegółowe wyjaśnienie podjętych przezeń niedawno decyzji o zakupie obligacji rządowych na rynku wtórnym i uważa, że EBC powinien przygotować strategię odejścia od tego rodzaju praktyk zawierającą przejrzysty harmonogram;
15. jest zdania, że rozwiązanie mogące funkcjonować na dłuższą metę wymaga uporania się z problemem braku równowagi wewnętrznej oraz niestabilności zadłużenia, a co za tym idzie, strukturalnymi korzeniami obecnego kryzysu; uważa, że długoterminowa wizja obejmuje zniesienie wewnętrznego braku równowagi makroekonomicznej w strefie euro oraz UE, a także wyrównanie różnic w konkurencyjności pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi;
16. jest zdania, że silniejsze ramy zarządzania gospodarczego powinny obejmować stały mechanizm rozwiązywania kryzysu długu państwowego w UE, takich jak Europejski Fundusz Walutowy, skoordynowane podejście do trwałego przywrócenia równowagi makroekonomicznej oraz większą synergię pomiędzy budżetem UE oraz budżetami państw członkowskich uzupełnianą trwałą konsolidacją fiskalną;
17. zwraca uwagę, że pomimo potencjalnie znaczącego wpływu tego mechanizmu na budżet UE, Parlamentowi nie przyznano żadnej roli w procesie decyzyjnym, ponieważ instrument ten został utworzony na mocy rozporządzenia Rady w ramach art. 122 ust. 2 TFUE; uważa za konieczne, aby Parlament jako organ władzy budżetowej był zaangażowany w tę kwestię, która ma potencjalnie tak daleko idące konsekwencje budżetowe;
18. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie do końca 2010 r. niezależnej analizy wykonalności w kwestii nowatorskich instrumentów finansowych, takich jak wspólna emisja euroobligacji jako sposobu redukcji spreadów oraz podwyższenia płynności na rynkach papierów dłużnych, gdzie dominuje euro;
19. zwraca uwagę, że emisja euroobligacji dotyczących infrastruktury mającej znaczenie dla UE może być spójna z przynależnością do paktu na rzecz stabilności i wzrostu;
20. zwraca się do Komisji o dokonanie analizy szeregu opcji długoterminowego systemu zapobiegania potencjalnym problemom związanym z długiem publicznym oraz rozwiązywania ich w sposób skuteczny i trwały, przy jednoczesnym maksymalnym wykorzystywaniu zalet wspólnej waluty; jest zdania, że analiza ta powinna uwzględnić fakt, że ryzyko kredytowe obligacji rządowych może różnić się w poszczególnych państwach członkowskich i może współczynniki kapitałowe instytucji kredytowych powinny je lepiej odzwierciedlać;
21. zwraca się do swego przewodniczącego o przekazanie niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Radzie Europejskiej oraz przewodniczącemu Eurogrupy i prezesowi EBC.